

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΕΡΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ.

Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ κατ' ἀρχὴν συζυγίαν συν
έσεως καὶ σωτηρίας λαβούσης εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας θρη
σκείας τε τῆς εἰς τὸν ἕνα καὶ πάντων δεσπότην, παρεισδύσα
εἰς εἰδωλοποιΐας ἐξέτρεψε βασκανία τὸ ὑπερβάλλον τῆς τῶν
ἀνθρώπων μεγαλειότητος, καὶ πολλῶ χρόνῳ μείναν τὸ περισ
σὸν ἕθος ὡς οἰκείαν καὶ ἀληθῆ τὴν πλάνην τοῖς πολλοῖς παρα
δίδωσι. Φιλανθρώπου δὲ ἢ μᾶλλον φιλοθέου ἔργον ἐστὶν
ὑπομῆσαι τοὺς ἄπερ ὄφελον εἰδέναι παραλελειπότας. Ἦν
μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὴν ἀρκετὴ ἡ ἀλήθεια δεικνύναι ἐκ τῶν συν
εχομένων ὑπὸ τὸν πόλον τὴν τοῦ δημιουργήσαντος ταῦτα τάξιν,
λήθη δὲ διὰ τὸ μακρόθυμον τοῦ θεοῦ περικρατήσασα τῆς τῶν
ἀνθρώπων γνώμης ἐραδιούργησε, τὸ μόνῳ τῷ ὄντως θεῷ πρέ
πον ὄνομα ἐπὶ θνητοὺς μεταφέρουσα. Καὶ δι' ὀλίγων νομῆν
πονηρίας ἔσχον οἱ πολλοί, ἀμαυρούμενοι τῇ εἰς τὸ βέβαιον καὶ
ἄτρεπτον γνώσει ὀχλικῆ συνηθείᾳ· οἱ μὲν γὰρ τὸ κατ' ἀρχὴν
εἰς τιμὴν τῶν ὑπερεχόντων τελετὰς καὶ λειτουργίας τελούντες
ἀμνηστίαν τοῖς μετ' αὐτοὺς τῆς καθολικῆς δόξης ἐνέβαλον.
Ἐγὼ δέ, ὡς μικρῶ πρόσθεν ὑπέστην, φιλοθέῳ τῇ γνώμῃ
κεχηρμένος φιλανθρώπῳ χρήσομαι τῇ φωνῇ, καὶ παρίστημι
τοῖς γε νοῦν ἔχουσι, δέον ὑπάρχειν πᾶσι τοῖς κεχηρμένοις τῇ
τῶν ὅλων διοικήσει, ἄτρεπτον ἔχειν τὴν εἰς τὸν πάντων γνώ
στην θρησκείαν. Τοῦτο δὲ οὐ λόγῳ καλλωπίζων φράσω, ἀπο
δείξει δὲ τῇ ἐκ τῶν κατὰ τὸ παλαιὸν εἰς τὸ παντελὲς τῆς
ἐλληνικῆς ἱστορίας ποιήσει κεχηρμένος, ἐκ τῶν πᾶσι κοινῇ δε
δομένων γραμμάτων· ἐξ ὧν γὰρ οἱ πάντες τῆς τῶν εἰδώλων
θρησκείας νόμον τοῖς πολλοῖς παρέδοσαν, μαθόντες ἐξ αὐτῶν
ἀγνώτες νοῦ ἐλεγχθήσονται ὑπὸ τῶν παρ' αὐτοῖς ποιητῶν καὶ
μελογράφων.

Πρῶτος μὲν γὰρ Αἰσχύλος, τὴν τῶν καθ' ἑαυτὸν λό
γων σύνταξιν ἐκθείς, καὶ τὴν περὶ θεοῦ τοῦ μόνου ἐξήνεγκε
φωνήν, ὡς λέγει·

Χώριζε θνητῶν τὸν θεόν, καὶ μὴ δόκει
Ὅμοιον αὐτῷ σάρκινον καθεστάναι.
Οὐκ οἶσθα δ' αὐτόν· ποτὲ μὲν ὡς πῦρ φαίνεται
Ἄπλατος ὄρμη, ποτὲ δ' ὕδωρ, ποτὲ γνώφος·
Καὶ θηρσὶν αὐτὸς γίνεται παρεμφερής,
Ἄνέμῳ, νεφέλῃ τε κάστραπῇ, βροντῇ, βροχῇ.
Ἐπιπλεῖ δ' αὐτῷ θάλασσα καὶ πέτραι
Καὶ πᾶσα πηγὴ χυδατος συστήματα·
Τρέμει δ' ὄρη καὶ γαῖα καὶ πελώριος
Βυθὸς θαλάσσης κώρεων ὕψος μέγα,
Ὅταν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότου.

Πάντα δύναται γὰρ δόξα δ' ὑψίστου θεοῦ.
Οὐ μόνον δὲ οὗτος τὴν περὶ θεοῦ ἐμύθησεν, ἀλλὰ καὶ
Σοφοκλῆς τὴν τοῦ μόνου ποιητοῦ τῶν ὅλων καὶ ἐνὸς θεοῦ ἴστο

ρεῖ τάξιν οὕτως·
 Εἷς ταῖς ἀληθείαισιν, εἷς ἔστιν θεός,
 Ὃς οὐρανόν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακράν,
 Πόντου τε χαροπὸν οἶδμα κἀνέμων βίας.
 Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι
 Ἴδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχάς,
 Θεῶν ἀγάλματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκῶν,
 Ἦ χρυσοτεύκτων ἢ ἔλεφαντίνων τύπους·
 Θυσίας τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
 Τεύχοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.
 Ἀλλὰ καὶ Φιλήμων, τὰ ἀρχαῖα εὐπορήσας φράσαι, κοινωνεῖ
 τῇ περὶ τῶν ὄντων γνώσει, ὡς γράφει·
 Θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νομιστέον;
 Τὸν πάνθ' ὀρῶντα καὐτὸν οὐχ ὀρώμενον.
 Μαρτυρήσει δέ μοι καὶ Ὀρφεύς, ὁ παρεισαγαγὼν τοὺς τρια
 κοσίους ἐξήκοντα θεούς, ἐν τῷ Διαθῆκαι ἐπιγραφομένῳ βι
 βλίῳ, ὅποτε μετανοῶν ἐπὶ τούτῳ φαίνεται ἐξ ὧν γράφει·
 Μουσαῖ! Ἐξερέω γὰρ ἀληθέα· μηδέ σε τὰ πρὶν
 Ἐν στήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρῃ.
 Εἷς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τούτῳ προσέδρευε,
 Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
 Ἄτραπιτοῦ, μῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα.
 Εἷς ἔστ', αὐτογενής, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
 Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περιγίνεται, οὐδέ τις αὐτὸν
 Εἰσοράα θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὄραται.
 Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν θνητοῖσι δίδωσι
 Καὶ πόλεμον κρυόεντα καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
 Οὐδέ τις ἔσθ' ἕτερος χωρὶς μέγαλοιο ἄνακτος.
 Αὐτὸν δ' οὐχ ὀρώω· περὶ γὰρ νέφος ἐστήρικται.
 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραι εἰσὶν ἐν ὄσσοις,
 Ἀσθενέες δ' ἰδέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα.
 Οὗτος γὰρ χάλκειον ἐπ' οὐρανὸν ἐστήρικται
 Χρυσέῳ ἐνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκε
 Χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος ὠκεανοῖο
 Πάντοθεν ἐκτέτακεν· περὶ γὰρ τρέμει οὐρα μακρὰ
 Καὶ ποταμοὶ πολιῆς τε βάθος χαροποῖο θαλάσσης.
 Καὶ ταῦτα οὕτως φράζει, ὡς αὐτόπτης γεγρονῶς τοῦ μεγέθους
 θεοῦ. Κοινωνεῖ δ' αὐτῷ καὶ Πυθαγόρας ἐν οἷς γράφει·
 Εἴ τις ἐρεῖ Θεὸς εἰμι πάρεξ ἐνός, οὗτος ὀφείλει
 Κόσμον ἴσον τούτῳ στήσας εἰπεῖν Ἐμὸς οὗτος·
 Κούχῃ μόνον στήσας εἰπεῖν Ἐμὸς, ἀλλὰ κατοικεῖν
 Αὐτὸς ἐν ᾧ πεποίηκε· πεποίηται δ' ὑπὸ τούτου.
 Καὶ περὶ τούτου ὅτι μόνος δυνατὸς ἐστὶ καὶ τῶν ἐν τῷ
 βίῳ συντελουμένων πράξεων καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγνωσίας
 κρίσιν ἐνστήσασθαι, οἰκείους μάρτυρας παραστήσαι ἔχω· καὶ
 πρῶτόν γε Σοφοκλέα, καὶ περὶ τούτου λέγοντα·
 Ἔσται γάρ, ἔσται κείνος αἰώνων χρόνος,
 Ὃταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
 Χρυσωπὸς αἰθήρ· ἢ δὲ βοσκηθεῖσα φλόξ

Ἄπαντα τάπιγεια καὶ μετάρσια
 Φλέξει μαγεῖσ'. Ὅταν δὲ ἐκλίπη τὸ πᾶν,
 Φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθός,
 Γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος, οὐδ' ἀήρ ἔτι
 Πτερωτὰ φύλα βαστάσει πυρουμένη.
 Καὶ γὰρ καθ' ἄδην δύο τρίβους νομίζομεν,
 Μίαν δικαίων χἀτέραν τῶν ἀδίκων.
 Κᾶπειτα σώσει πάνθ' ἂ πρόσθ' ἀπώλεσεν.
 Ἄλλὰ καὶ Φιλήμων πάλιν·
 Οἷσι σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικόστρατε,
 Τρυφῆς ἀπάσης μεταλαμβάνοντας ἐν βίῳ,
 Καὶ γῆν καλύψειν, ὡς ἀπὸ τοῦ πάντ' εἰς χρόνον
 Πεφευγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότας;
 Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὀρά.
 Εἰ γὰρ δίκαιος κάσεβῆς ἔξουσιν ἕν,
 Ἄρπαζ' ἀπελθῶν, κλέπτ' ἀποστέρει κύκα.
 Μηδὲν πλανηθῆς ἔστι κἂν ἄδου κρίσις,
 Ἦνπερ ποιήσει θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
 Οὗ τοῦνομα φοβερόν οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμι ἐγώ.
 Καὶ Εὐριπίδης·
 Ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν.
 Ὅστις δὲ θνητῶν οἶεται τοῦφ' ἡμέραν
 Κακὸν τι πράσσων τὸν θεὸν λεληθέναι,
 Δοκεῖ πονηρά, καὶ δοκῶν ἀλίσκεται,
 Ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη.
 Ὅραθ' ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεόν,
 Δις ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως·
 Ἔστιν γάρ, ἔστιν. Εἰ δέ τις πράσσει καλῶς,
 Κακὸς πεφυκῶς, τὸν χρόνον κερδαινέτω·
 Χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει Δίκην.
 Καὶ ὅτι οὐ σπονδῆ καὶ θυμιάματι κακούργων προσ
 φέρεται ὁ θεός, ἀλλ' εὐθύτητι τὰς τιμωρίας προσνέμει ἐκάστῳ,
 μαρτυρήσει μοι Φιλήμων πάλιν·
 Εἴ τις δὲ θυσίαν προσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
 Ταύρων τι πληθὸς ἢ ἐρίφων ἢ νῆ Δία
 Ἐτέρων τοιούτων, ἢ κατασκευάσματα,
 Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας ἢτοι πορφύρας,
 Ἦ δι' ἐλέφαντος ἢ σμαράγδου ζώδια,
 Εὖνουν νομίζει τὸν θεὸν καθεστάναι,
 Πλανᾶτ' ἐκεῖνος καὶ φρένας κούφας ἔχει.
 Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον καθεστάναι,
 Μὴ παρθένους φθείροντα καὶ μοιχώμενον,
 Κλέπτοντα καὶ σφάζοντα χρημάτων χάριν,
 Τάλλότρια βλέποντα, κάπιθυμοῦντα
 Ἦτοι γυναικὸς πολυτελοῦς ἢ δώματος
 Ἦ κτήσεως παιδὸς τε παιδίσκης θ' ἀπλῶς,
 Ἦ ἵππων, βοῶν τὸ σύνολον ἢ κτηνῶν. Τί δή;
 Μηδὲ βελόνης ἐν ἄμμ' ἐπιθυμήσης, Πάμφιλε·
 Ὅ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρών,

Ἦς ἔργοις δίκαιοις ἦδεται κούκ ἀδίκους
Πονοῦντα δ' ἔα τὸν ἴδιον ὑψῶσαι βίον,
Τὴν γῆν ἀροῦντα νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
Θεῶ δὲ θῦε διὰ τέλους δίκαιος ὢν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν ταῖς χλαμύσιν ὡς τῇ καρδίᾳ.
Βροντῆς ἀκούσας μηδαμῶς πόρρω φύγῃς,
Μηδὲν συνειδῶς αὐτὸς αὐτῶ, δέσποτα·
Ὅ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον παρῶν.
Πάλιν τε Πλάτων ἐν Τιμαίῳ· Εἰ δέ τις τούτων ἔργω σκο
πούμενος βάσανον λαμβάνοιτο, τῆς ἀνθρωπίνης καὶ θείας
φύσεως ἡγνοηκῶς ἂν εἴη τὸ διάφορον, ὅτι θεὸς μὲν ἅπαντα
εἰς ἓν συγκεράννυται, ἱκανῶς ἐπιστάμενος ἅμα καὶ δυνατὸς ὢν,
ἀνδρῶν δὲ οὐδεὶς οὐδέτερα τούτων ἱκανὸς οὔτ' ἐστὶ νῦν οὔτ'
εἰσαῦθις ἔσται ποτέ.

Περὶ δὲ τῶν δοκούντων παρά τισι μετέχειν τοῦ ἀγίου
καὶ τελείου ὀνόματος, ὅπερ παραδόσει ματαίᾳ τινὲς ἀπη
νέγκαντο ὡς θεοί, Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ λέγει·
Οὐθεὶς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεὸς
Μετὰ γραδός, οὐδ' εἰς οἰκίας παρέρπων
Ἐπὶ τοῦ σανιδίου. Τὸν δίκαιον δεῖ θεὸν
Οἴκοι μένειν σώζοντα τοὺς ἰδρυμένους.
Ὅ αὐτὸς Μένανδρος ἐν Ἱερείᾳ·
Οὐθεὶς δι' ἀνθρώπου θεὸς σώζει, γύναι,
Ἐτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἔλκει τινὰ θεὸν
Τοῖς κυμβάλαις ἀνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
Ὅ τοῦτο ποιῶν ἐστὶ μείζων τοῦ θεοῦ.
Ἄλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα,
Εὐρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
Εἰς καταγέλωτα τῶ βίῳ πεπλασμένα.
Ἐν Μισουμένῳ δὲ πάλιν ἀποφαίνων περὶ τῶν εἰς θεοὺς πα
ραλαμβανομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας,
ὁ αὐτὸς Μένανδρος·
Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, καὶ ψυχὴν πάλιν
Λάβοιμ' ἐγώ· νυνὶ γὰρ-ἀλλὰ ποῦ θεοὺς
Οὕτως δίκαιους ἔστιν εὐρεῖν, ὦ Γέτα;
Καὶ ἐν Παρακαταθήκῃ·
Ἔστι κρίσις ἀδικός, ὡς ἔοικε, κὰν θεοῖς.
Καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγωδιογράφος ἐν Ὀρέστῃ·
Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον,
Ἄμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
Δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶ θεοί.
Ὅρᾳς δ' Ἀπόλλων', ὃς μεσομφάλους ἔδρας
Ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον;
Ἵλι πειθόμεσθα πάνθ' ὅσ' ἂν κείνος λέγῃ,
Τούτῳ πιθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον.
Ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον καὶ κτείνετε·
Ἐκεῖνος ἡμαρτ', οὐκ ἐγώ. Τί χρὴ με δρᾶν;
Ἦ οὐκ ἀξιοχρεῶς ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
Μίσημα σῶσαι.

Ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἴππολύτῳ
Ἄλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κρίνουσιν θεοί.
Καὶ ἐν τῷ Ἴωνι·
Ἄτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
Μέλει; Προσῆκε μ' οὐθέν. Ἄλλα χρυσέαις
Πρόχοισιν, ἔλθῶν εἰς ἀπορῥαντήρια,
Δρόσον καθήσω. Νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος. Τί παρέχει, παρθένους βία γαμῶν;
Προδίδωσι παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρα,
Θνήσκοντας ἀμελεῖ. Μὴ σύ γ' ἄλλ', ἐπεὶ κρατεῖς,
Ἄρετὰς δίωκε. Καὶ γάρ, ὅστις ἂν βροτῶν
Κακὸς πεφύκη, ζημιούσιν οἱ θεοί.
Πῶς οὖν δίκαιον, τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
Γράψαντας αὐτοὺς ἀδικίας ὀφλισκάνειν;
Εἰ δ' οὐ πάρεστε, τῷ λόγῳ κεχρήσομαι·
Δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
Σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεὺς θ', ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
Ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε.
Τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθείας πέραν
Σπεύδοντες ἀδικεῖτ'. Οὐκέτ' ἀνθρώπους κακοὺς
Λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν καλὰ
Μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάξαντας τάδε.
Καὶ ἐν Ἀρχελάῳ·
Πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
Καὶ ἐν Βελλεροφόντῃ·
Εἰ θεοί τι δρῶσι φαῦλον, οὐκ εἰσὶν θεοί.
Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ·
Φησὶν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεοὺς;
Οὐκ εἰσὶν, οὐκ εἶσ'· εἴ τις ἀνθρώπων λέγει,
Μὴ τῷ παλαιῷ μῶρος ὦν χρήσθω λόγῳ.
Σκέψασθε δ' αὐτά, μὴ ἐπὶ τοῖς ἑμοῖς λόγοις
Γνώμην ἔχοντες. Φῆμ' ἐγὼ τυραννίδα
Κτείνειν τε πλείστους κτημάτων τ' ἀποστερεῖν
Ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις·
Καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλον εἰσ' εὐδαίμονες
Τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν.
Πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεοὺς,
Αἱ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων
Λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.
Οἶμαι δ' ἂν ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὦν θεοῖς
Εὔχοιτο καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
Τὰ θεῖα πυργοῦσ' αἰ κακαί τε συμφοραί.
Καὶ Μένανδρος ἐν Διφίλῳ·
Διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων αἰεὶ
Καὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τιμᾶν μόνον,
Ἄγαθῶν τοσοῦτων εὐρετὴν καὶ κτίστορα.
Ὁ αὐτὸς ἐν Ἀλιεῦσι·
Τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.
Τὸ δ' εἰθισμένον τρέφειν οὐ δεῖται τῆς παρὰ τοῦ δεομένου

χορηγίας.
Ὁ αὐτὸς ἐν Ἀδελφοῖς·
θεὸς ἐστὶ τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ
Ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι.
καὶ ἐν Αὐλητρίσι·
Πάντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ
Ἱερὸν· ὁ νοῦς γάρ ἐστὶν ὁ λαλήσων θεός.
Ἐν Φρίξῳ ὁ τραγικός·
Εἰ δ' εὐσεβῆς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταῦτ' ἔπραττον, πῶς τόδ' ἂν καλῶς ἔχοι;
Ἦ Ζεὺς ὁ λῶστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ;
Ἐν Φιλοκτήτῃ·
Ὅρατε δ' ὡς κἂν θεοῖσι κερδαίνειν καλόν,
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
Χρυσόν· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
Κέρδος, παρόν γε κάξομοιοῦσθαι θεοῖς;
Ἐν Ἐκάβῃ·
Ζεὺς, ὅστις εἶ Ζεὺς· οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ.
καί·
Ζεὺς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος εἴτε νοῦς βροτῶν,
Προσηυξάμην σε!
Ἐνταῦθα τοίνυν ἐστὶν ἔλεγχος ἀρετῆς καὶ γνώμης σύνε-
σιν ἀγαπώσης, ἐπαναδραμεῖν ἐπὶ τὴν τῆς συζυγίας κοινωνίαν
καὶ προσάψαι ἑαυτὸν συνέσει εἰς σωτηρίαν αἰρεῖσθαι τε τὴν
τῶν κρεισσόνων ἐκλογὴν κατὰ τὸ ἐπ' ἀνθρώπῳ κείμενον αὐτ-
εξούσιον, μὴ τοὺς ἀνθρωποπαθεῖς ἡγουμένους τῶν ὄλων
δεσπότας, ὅπου γε οὐδὲ ἀνθρώποις ἴσην ἔχοντες φανήσον-
ται. Παρ' Ὀμήρῳ γὰρ ὁ μὲν Δημόδοκος αὐτοδίδακτος φησὶν
εἶναι·
θεὸς δέ μοι ἔμβαλεν οἴμους,
θνητὸς ὢν. Ἀσκληπιὸς καὶ Ἀπόλλων παρὰ Χείρωνι τῷ
Κενταύρῳ ἰᾶσθαι διδάσκονται, τὸ καινότατον παρὰ ἀνθρώπῳ
θεοί. Τί γὰρ δῖεμι περὶ Διονύσου, ὃν μαινόμενόν φησὶν ὁ
ποιητής, ἢ Ἡρακλέους, ὃν καὶ αὐτὸν σχέτλιον λέγει; Τί δέ
μοι ἀναγορεύειν Ἄρη καὶ Ἀφροδίτην, τοὺς τῆς μοιχείας ἀρ-
χηγούς, καὶ ἐξ ἀπάντων τούτων κρίσιν ἐπάγειν τοῖς δεικνυ-
μένοις; Εἰ γάρ τις μὴ μαθὼν τὰς περὶ τὰ λεγόμενα θείας
πράξεις μιμήσαιο, κἂν ἐπὶ τῶν κιβδήλων ἀλλότριος βίου
καὶ ἀνθρωπότητος λογισθεῖη· γνοὺς δέ τις εὐλόγον ἔξει τὴν
τῶν τιμωριῶν ἀποφυγὴν, οὐ παρανομίαν δεικνύων τὴν τῶν
θεϊκῶν τολμημάτων μίμησιν. Εἰ δ' ἄρα τις τοῖς ἔργοις ἐπι-
μέμψαιο, ἀνελεῖ καὶ τὰ ἐκ τούτων γνωσθέντα ὀνόματα
καὶ μὴ πεπινωμέναις καὶ στωμύλοις ἠήσεσιν ἐπισκεπάσει
αὐτούς. Ἀσπάζεσθαι δὲ χρὴ τὸ ἀληθινὸν καὶ ἄτρεπτον
ὄνομα, τὸ οὐχὶ διὰ τῆς ἐμῆς φωνῆς μόνον ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν
εἰσαγαγόντων ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παιδείας κηρυσσόμενον,
ἵνα μὴ, ἀργῶς τελειώσαντες τὸν ἐνταῦθα τοῦ ζῆν χρόνον, οὐ
μόνον ὡς ἀγνώτες τῆς οὐρανόθεν δόξης ἀλλὰ καὶ ὡς ἀχάριστοι
τῷ κριτῇ τὰς εὐθύνας παρέξομεν.

